

[Eva Rothenborg.]

Man kan lide det eller lade være, men jeg har svært ved at fatte, med hvilket formål det skal fratages danske skoleelever at bevise over for sig selv og andre, at de kan og vil noget med sig selv og deres uddannelse. Hvis ikke der bliver nogen mulighed for det, der hedder den usædvanlig gode præstation, til at gøre sig gældende, hvis vi fortsætter denne systematiske svigten af elever, der kan og vil noget, og tvinger dem til kun at nå et fælles mål, så skaber vi jo bare tabere på en anden måde. Men jeg ved efterhånden ikke — somme tider kunne det se ud, som om det måske var hensigten.

Jeg har også fæstnet mig ved en udtalelse fra Danmarks lærerhøjskole, som omtaler problemer med at gøre de sidste klassetrin i skolen til en meningsfyldt og engageret uddannelse. For mig at se er det det rene volapyk, men det er jo nok muligt, at uddannelsen har ændret sig fra dengang i Viktoriatiden, da jeg selv blev uddannet. Da var der i alle tilfælde en pædagogisk regel, som vi skulle holde os konstant for øje, og som hed: „På lederen beror alt“. Det lægger et ansvar og muligvis et kedeligt ansvar på underviseren, på læreren, og lægger det op til ham at skabe en meningsfyldt og engagerende uddannelse ud af sin undervisning og sit fag.

Et andet synspunkt er dette med den drastiske forenkling af karakterskalaen. Med det løse indhold, der på så mange områder er i dag i folkeskolens pensa, er der mere end nogen sinde behov for en reel og detaljeret evaluering af eleverne, hvis man skal gøre sig noget håb om at skabe interesse for dem både i de højere uddannelsesinstitutioner og hos det erhvervsliv, der gerne skulle antage dem til videreuddannelse. Hvis ikke der findes mulighed for inden for en skala at vurdere på et solidt grundlag, så har det, og jeg skal gentage det — det har været nævnt allerede flere gange — den risiko, at man andre steder laver de optagelsesprøver, som ikke findes, og så er vi lige vidt.

Nu fastholdes det, at 13-skalaen ikke kan benyttes, dens forudsætninger er faldet væk. Hvorfor skulle de egentlig være det? Der er da ikke noget som helst i vejen for at benytte 13-skalaens fortolkning til præstationerne, selv om man ikke kan dumpe. Der

står jo intet som helst i 13-skalaens fortolkning om, at nu og her er man dumpet. Det beror jo på regler, der er udsendt senere som gennemsnitsregler, og den berømte 13-regel. Der står, at med 5 er præstationen ikke tilfredsstillende osv. nedover, 03 er uantageligt og endelig 00 helt ude på overdrevet.

Men når det forholder sig sådan, at man ikke kan dumpe ud af folkeskolen selv helt ude på overdrevet, så kan det da egentlig være ligegyldigt. Det eneste, man derfor kan benytte de nederste karakterer til, er at vurdere elevens evner til at gå videre inden for en bestemt uddannelse, og det er pine-død nødvendigt, hvis ikke hele vores uddannelsessystem skal ende i kaos.

Hvad forskellen er imellem „eleven har ikke fået det ringeste ud af undervisningen“, som det er foreslået visse steder, og at „elevens præstation er uantagelig“, kan jeg ærlig talt ikke se. Selv udvalget for grundskolen erkender jo, at der rejser sig problemer med den forenkledte skala i overgangen mellem karaktererne, og de erkender også, at behovet for succes hos den enkelte elev må betragtes som noget helt legalt.

Den fælles prøve, nævnt i § 12, stk. 3, behøver jo ikke nødvendigvis at føre til et fælles resultat. Man kan jo give eleverne mulighed for alle at vise en eller anden færdighed, alle kan jo lære noget, et eller andet, men det behøver ikke nødvendigvis at være det samme.

Blumes, Hastings og Maddows definition nævner jo specielt forandringerne hos den lærende, altså muligheden for løbende at kunne konstatere, om ens arbejde har givet det ønskede resultat undervejs.

Så synes jeg, at der må endnu et moment med i betragtning, og det er, at såvel elever som forældre i meget stor udstrækning ønsker karakterskala og karaktergivning bevaret. Her kommer vi ind på diskussionens kerne, som egentlig drejer sig om det gamle: hvad er højest, et tordenskrald eller Rundetårn? For det, der er hele sagen, er, at der er tale om to evalueringer. Den interne evaluering, den igennem året løbende, er for dårlig, det erkendes overalt, og det har fremskridtspartiet gang på gang såvel i skrift som i tale fremhævet. Den er fuldstændig beroende på et samarbejde imellem skole og hjem, som i dag ikke fungerer til-